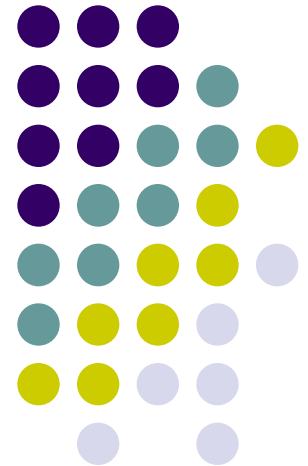
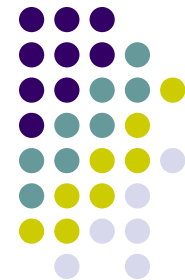

Поезията на МОЯ ЖИВОТ

Красимира Трифонова

Вечност

Да!

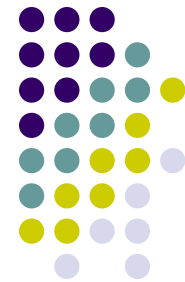
Всичко преминава – Любов и Скръб.

Плътта безжизнена остава ,

НО ВЪВ ВЕЧНОСТТА ЖИВЕЙ

ЧИСТ И СВЯТ ДУХЪТ!

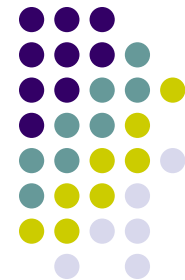
17.06. 2012г.

Красимира Трифонова

- Родена съм на 11 май 1954 год.

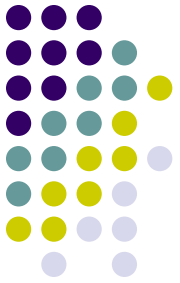

Това е семейството ми.

- В него трябваше да се социализирам и израстна.
- Това е приемното ми семейство. В него трябваше да се науча преди всичко да обичам живота.

Моята градинка

Няма много за разказване

- През целия си живот съм се стремил да изчиствам травмите на детството си. Да станеш позитивен човек . Да простиш на целия свят -най- много на себе си , това беше задачата на моя живот. Да откриеш любовта вътре в душата си , да живееш с нея , да твориш , да вярваш , да създаваш. Това е щастието, което цял живот си търсил!

За творчеството ми

- То е белязано с фазите от моя живот. С търсене на себе си. Колкото до това чия дъщеря съм –на гениален или на негениален човек -оставете го това . Когато личността воюва за себе си – произходът ѝ няма значение.Той само може да я обърка. Добре е да растеш на слънце, а не под нечия сянка. Нужен ти е въздух , за да израснеш свободен ,творчески човек. Благодаря на съдбата си , че бе към мен така благосклонна.

На снимката съм пред първата
ми учителка -Теменужка Димова

Като дете бях много странно дете

- Постоянно пеех. Баща ми –бай Трифон -беше голям песнопоец и хороводец. От него ми е любовта към народната музика .Къщата ни всяка вечер се обръщаше на мегдан.
- Играехме ръченица , изпявахме си репертоара –баща ми имаше много хубав глас. Беше с гълъбови очи . Надали някой е имал щастието да има такъв баща ...Стиховете на Вазов , на Ботев се рецитираха всяка вечер и то с такъв плам! У нас се превръщаше на сцена, на театрален салон. Още от вратата влезли не влезли гостите и Красито ги посрещаше със стихотворение на Вазов , Ботев или някоя народна песен . Баща ми много се гордееше с това . Георги Илиев – голям артист в новозагорския театър и с значителен принос в културния живот на Нова Загора , беше на баща ми племенник. Много се обичаха.Имаше причина за това . Няма да я споменавам тук.Та той много често идваше у дома . Като се започнеха едни спектакли и като запееше Георги с тоя красив глас ...Не Миланската скала – не го приувеличавам – всякаш у нас беше снет Божият рай!

Толкова за детството ми

- Защото покрай всички тези щастливи мигове , хората не ни оставяха намира. Бях малка и трудно осъзнавах случващото се . Родителите ми не можеха да устоят на човешката злоба. Нямаше как да ми я обяснят .Те също бяха наранени . Случаите на осиновявания бяха редки. Душата ми започна да се свива, особено когато някой уж случайно ми подхвърляше зли думи. Пазех се от всички. Нямах доверие на никого . Бях уплашена. Въртях се в омагьосан кръг. Нямаше кой да ми помогне. Близостта с родителите ми с всеки ден се разрушаваше. Появиха се роднини, които искаха разсиновяването ми и да ги гледат. При всичкия този натиск дойде и заболяването ми - псориазис. Не можех вече да мисля за нищо . Бях само на 17 години. Не можех да се справям и в училище .Отсъствах, защото влизах в кожния динспансер в Стара Загора и Ягода. Тежките случаи на псориазиса ме ужасяваха. Питях се “Как ще живея!”.И тогава направих най-глупавия избор ,който можеше да направи едно дете- да се омъжи... За този период не искам да говоря. Родих две деца. Колкото можах и както можах-изгледах ги. Това е.

За творчеството ми

- То е било винаги дълбокия животворен извор който ме е спасявал . Без творчество аз нямаше да оживея. Творчеството беше оная животворна сила която вливаше в мен духовна мисъл и порив за живот.Тя ме изваждаше от най-дълбокия мрачен кладенец, беше моя полет, моя Дух , мое слънце на живот. Благодаря на Бог , че никога не ме изостави. Той беше моя стълб и в най- тежките мигове на моя живот.

Божественост

Аз вярвам в Силата на своето
зачатие:

Във Любовта , в светинята
на своя храм.

В човешка форма съм облякана ,
ала Божествен Дух
гори в мен с плам!

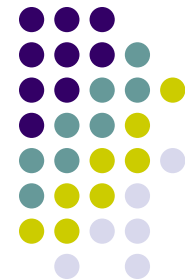
6.06.2012г.

Кръстьо Стоилов

- Кръстьо Стоилов беше мой класен ръководител в гимназията , преподавател по руски език.Този език все още ползвам. Сближаваше ни любовта към руския. Стоилов ни изнасяше такива театрални спектакли в уроците си , че няма начин да не запомниш преподаденото. Предаваше с цялата си душа гениалността на руския творец. Особено когато ставаше въпрос за Пушкин, Максим Горки- той нямаше спиране.
- Та с Кръстьо Стоилов станахме близки и поради още една причина. Той ръководеше литературния кръжок към библиотеката. Събирахме се всяка седмица. По- това време аз бях най- младата в кръжока. Изявените поети – Мария Мирчева, Димитър Тракийски ,белетристи - Пиринска, Кацарова , Мария Станкова,Г.Георгиев и още имаше – не си ги спомням –бяха една внушителна група , всяка седмица се събирахме и обсъждахме определено творчество на член от кръжока. Всеки казваше мнението си , дискутирахме ,обсъждахме-форма , мисъл , идея , чувство. Една година във връзка с годишнина на “Сливенските огньове” и подготовката на стихосбирката на Мария Мирчева, имахме специален литературен критик, който ни беше много полезен.

Първата стихосбирка

- Бях първият поет в Нова Загора, който издаде частно своя стихосбирка. Парите ги получих от рента.

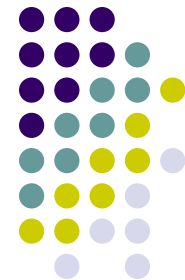

Поетът в мен не стоеше.

**Нищо не можеше да ме върне
назад. След толкова години на
мъка – отново започнах да пиша-
за ужаса на околните.**

**Пишех с перото на душата си ,
задъхана , разплакана , оживявах ,
започнах да възкръсвам , раждах
се из пепелта . Борех за живота на
моята душа.**

Огнена стихия

- Това е следващ етап от творчеството ми. Период на една година посещавах литературната група в ДНА гр. Сливен

- Това е следващия етап от творчеството ми. Година посещавах литературна група към ДНА гр. Сливен. Ръководител на групата беше Деньо Денев. Свободата на Духът ми се възвръщаше. Можех да се радвам на въздуха , на вятъра , на птиците , облаците , живота и хората . Чувствах , че живея. Една нишка на обич от детството ми отново при мене се връщаше. Не беше важно кой какво мисли за мен – важното е , че аз отново живея. Тази литературна група ми даде много в естетизацията на формата , в търсене на римата на стиха , в точността на изказа .Именно тогава разбрах , че майка ми е сгрещила , когато не е позволила на учителката по литература Пенка Христова – преподавател в прогимназията , да ме подготви за гимназията за древни езици в София . Бях спечелила първо място в училищния конкурс послучай “Седмицата на гората и птиците “ и учителката- Пенка Христова дойде у дома да разговаря с майка ми. Цял ден стоя жената и ѝ обяснява за гимназията , която ще ми даде възможности да се развивам- аз скачах на въже . Тя отвреме навреме ме питаше пред майка ми : “Искаш ли да учиш за
- поет?
- , а аз отговарях :” Искам!” И тя пак ѝ обясняваше , но майка ми мълчеше. Жената казваше , че не иска никакви пари , само да ме подготви...
- Така се разминах с първата възможност за обучение. Ето стихотворението ми:

Първото ми стихотворение

Лястовичка

Лястовичке, лекокрила ,
ти кажи ми де си била ,
в тази мразовита зима
в сняг земята ни покрила ?
Ти в топлия юг си била ,
лястовичке , моя мила
и мечтала си за тоя час
когато ще се върнеш пак.
Гнездото ти и то те чака
и често с болка в мрака
пита ме: "Къде е ?
Ще се върне ли ...
Къде е ?" ..
Лястовичке лекокрила ,
остани , моя мила.
Аз те чаках .
Дълго чаках
и скрито за тебе плаках.

Красимира Тифонова

Бели нарциси

- Започна да се завръща белият цвят на живота ми , да звънти струната на душата ми. “Бели нарциси “ е крайъгълния камък на живота ми. Ямбол ме разтвори, като цвят и удохотвори. По това време в града бяха струпани толкова интелигентни кръгове с различни интереси . Артисти , писатели , музиканти, художници – въздухът кипеше от духовен живот. Бях в свои води. Виждахме се в клуба в, концертните зали, в театъра , галерията , на кръгли маси. Среших се с най- великото нещо в живота си- учението на Бейнса Дуно. Откри ми се решение за псориазиса си.

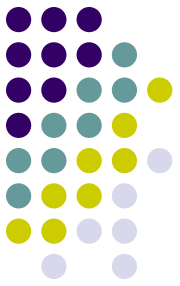

Утро над Ямбол

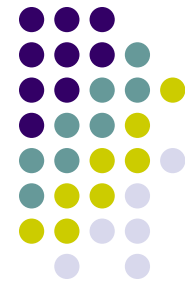
Градът разтваря
лебедова шия.
Във въздуха извиква нощен хлад.
Над Боровец-Утрото
лице си бяло мие
във слънчевия водопад
Вятърът в брежите сърцето си люлее.
Събужда славеят със звънкия си глас.
Небето в мляко аленее.
Извира езеро над лебедовия град.
Тук боговете спират за почивка.
Вода да си наляят
В цъфналия мак.
Хляб да си разчупят
В звездната му жар.

Красимира Трифонова /Из “Бели нарциси”

Литературно четене.Ямбол

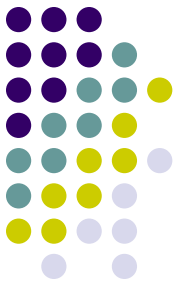
Известни творци и културни общественици на Ямбол

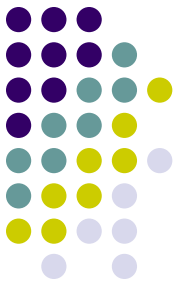
- На поредното ми литературно представяне

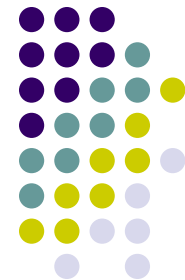
Литературно четене - Ямбол

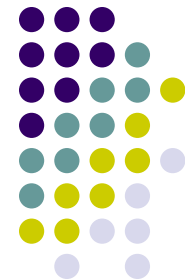
Рецензия от писателя Стефан Чирпанлиев

Поети и творци на Ямбол

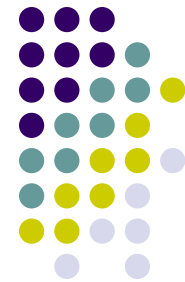
Поезията е докоснала душите на тези прекрасни артиски

, подготвили ми изненада –
изнесоха рецитал по мои стихове. Бях
трогната.

Рецитал в клуба на културните дейци гр. Ямбол

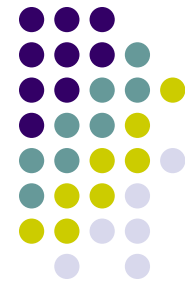
Част от литературните творци в

Литературната група към културния дом в
гр. Ямбол с ръководител - писателят
Стефан Чирпанлиев

Литературно четене в Ямбол

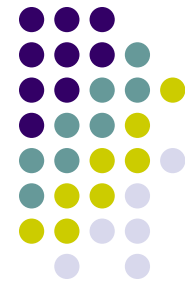

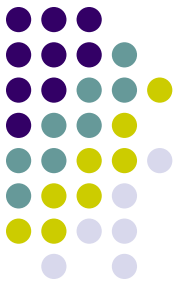
Стефан Чирпанлиев

- Не знам , дали имам правото да говоря за него. Ще кажа само няколко думи. Той беше колоритна личност. Инциклопедия. Отговорен, точен , стриктен , подреден , положителен . Ако има нещо да научих от него това е отговорността . Отговорността за собственото творчество. Всяка дума , всеки изказ да е на мястото си. Беше архитект на мисленето. Оказа градивно въздействие върху личността ми- най- вече в прицизността.

Литературно четене в Ямбол

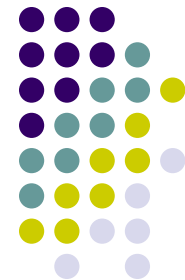
Обич! Тя сгрява душата ти...

**Това е едно прекрасно дете .
Където и да е сега , искам да го
поздравя.**

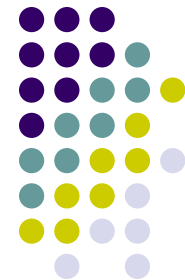
Благодаря ти , другу!

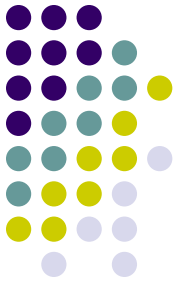
С колежките от “Николай Петриний” гр. Ямбол

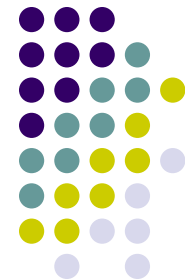

“Николай Петриний” – гр. Ямбол

Рецитал-Ямбол

И пак ти любов

- Това е програмна стихосбирка. Много ценна поради идеите си. В нея е вложено зрънцето на моя живот

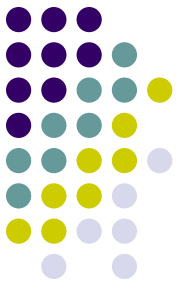

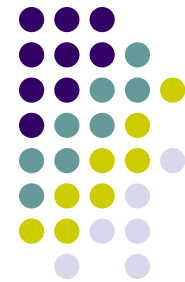
Собствена молитва

- Помогни ми, Боже,
 - Аз, малкото семе, да поникна
 - Сред светлината ти.
 - Помогни ми слънцето да виждам
 - И в студовете на мъглата си.
 - Помогни ми, враговете си да обикна.
 - Да им пожелаая добър път в съдбата ми.
 - Помогни ми да остана чиста .
 - Да вървя светла след душата си.
 - Помогни ми, да се разлистя
 - Във фибрите на светлината ти.
 - Звук да съм в нежността лъчиста.
 - Светъл сок, искрящ в стъблата ти.
-
- Красимира Трифонова/” И пак ти любов”

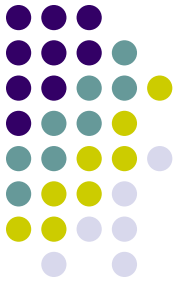
Учениците ми “ОУ Николай Петриний” гр. Ямбол

На “зелено училище” в Сливенските минерални бани

Моите ученици

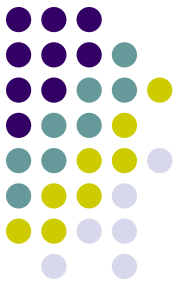

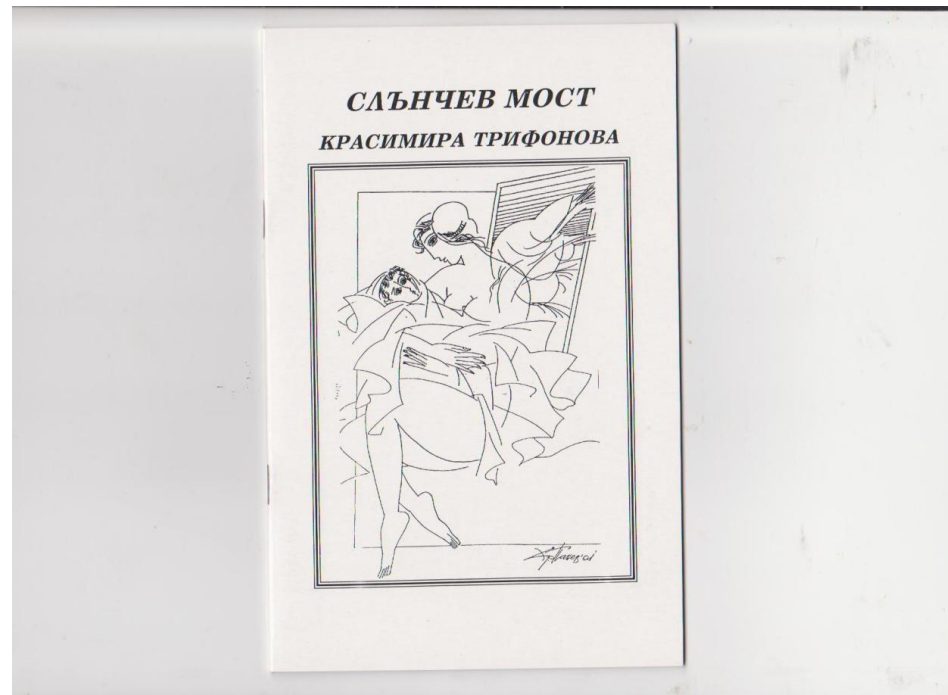
СЛЪНЧЕВ МОСТ
КРАСИМИРА ТРИФОНОВА

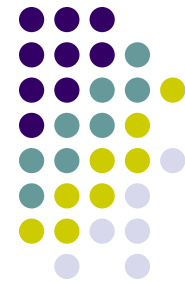
Член на дейците на културата в гр.Димитровград

- Това са плодовете на пребиваването ми в с. Долно Белево и гр. Димитровград

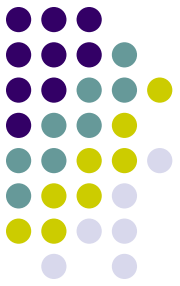

Живея и работя в гр. Димитровград

- В този период клуба се завеждаше от скъпата ми приятелка Анелия . В клуба се организираха различни мероприятия. Участвах в празниците на поезията и в сборника “Огнен пегас”.
- Този период беше изпълнен с много чистота и романтика. В града живееха все още много хора и имах приятели. Ако трябва да си призная честно— никога нямаше да напусна този град. В него се чувствам като във въздуха. Мислите ми са чисти и волни като птици.

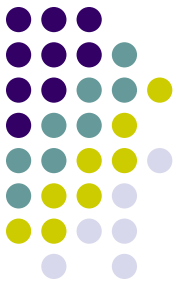
Представяне на стихосбирката ми от Стефан Чирпанлиев в гр. Димитровград

- За съжаление снимките не са много ясни , но това са много ценни снимки , защото след 3 месеца Чирпанлиев не е вече между живите.

Авторски рецитал-гр. Димитровград

- До мен е Стефан Чирпанлиев

Стефан Чирпанлиев се е подготвил с рецензията си

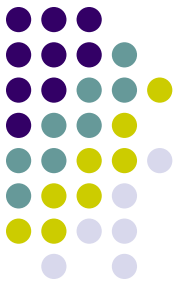
- До мен е Анелия- ръководителката на клуба.

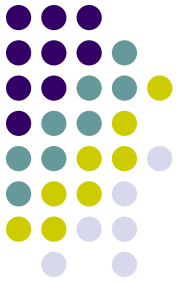
Рецитал-гр. Димитровград

Колегите ми

Автограф

На литературно четене в гр. Нова Загора – Младежки дом

- Представяне на творчеството ми от Стефан Чирпанлиев -Младежки дом гр. Нова Загора

**Творчеството не е само думи.
То е живот.**

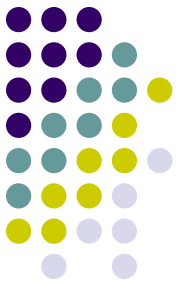
Красимира Трифонова

Завръщането ми в Нова Загора

- Омъжих се за втори път. Завръщането ми в Нова Загора бе свързано с коварна болест на съпруга ми. Работлив и прекрасен човек - той не издържаше напрежението на живота . Не беше свикнал да се бори за мечтите си, а това е най-важното. Никой друг вместо теб не може да устоява това което искаш и към което се стремиш. Това са уроци на живота , които трябва да се научат. Не могат да се пропускат. Те са градивен елемент на бъдещето ти.

Едно от качествата на живота ми е борбеността

- Знам колко струвам . Каква е цената , на живота ми. Няма банка, която може да ми я покрий.

Нова Загора ме посрещна враждебна и чужда.

- Търсих си работа. Професията ми е учител – детска и начална. Все в някое училище трябваше да има поне за заместване работа. Срещна ме Митьо Цанев –бивш журналист и ми предложи да отидем при заместник кмета .
Отидохме. Е, той човекът бе някакъв ветирнарен лекар- какво разбираше от хора и култура... Отговорът му беше :
“Госпожо, нямаме ангажимент към вас!”.

Нова Загора не си спомняше за мен

- Всякаш никога не съм била част от нея. Без средства ,без работа, без приятели. Чаках изборите. Кмет стана Минко Динев. Току що сформираха ведомствата в общината. Разпределяха длъжностите, а и по училищата – трябваше някой да се обади за теб. Хора с преквалификации от зооинженерство работеха като начални учители, в някои училища назначаваха тихом мълком пенсионери. Ако искаш протестирай, ако искаш кандидаствай. Каквото искаш прави. Един стар познат ми уреди среща с Минко Динев. Отидох на аудиенция при кмета. Работата , която ми предложи бе –хигиенист към отдел “Култура”. Не можех да го проумея. Галя Бинева ми беше съученичка .Тя щеше да завежда културата, а аз която някога ѝ подсказвах по руски – сега трябваше да ѝ мета...Парадоксално. Напуснах кабинета. Никой не беше на мястото си. Липсваше разум , липсваше култура . Всички се бяха побъркали от властта.

След многократно подаване на документи по училищата – дори и там където съм работила и ме познават –нямам работа

Какво трябва да правя . Да се моля и да чакам. Провидението. Ако хората ме изоставят –това не е за пръв път . Те следват интересите си. Бог никога не ме е изоставял .

Минаха месеци. Престанах да ходя на борсата. Местата дори за заместване се уреждаха преди да се обявят. Имаше още една възможност- Паскал Паскалев. Богатият човек –мой първи братовчед по майчина линия. Кое ме възпираше .Споменът. Бях дете , майка ми ме изпращаше до тях за сборник по математика. Получих сборника , но никога няма да забравя отношението на свако ми Диньо към мен- всякаш беше дошло в дома им не дете , а просякинче.

И тъй , съдбата ми отвори врата си .Начело на Просветата застана Маруся Димова. Беше научила за мен и изпрати човек да ме извика от къщи. В училището където някога съм била учителка и ме познаваха - на болнични назначаваха пенсионерка . Димова каза , че това не може да бъде при полужение , че има на борсата човек. Взеха ме да замествам 40 дни.

Следваше борба за други замествания- вдетската градина на с. Дядово. Родителите ми са от там и дядо ми- по бащина линия- някотга е подарил земи на училището.

Та дали за това – доброто се връщаше.

Следваше нова борба – за работно място.

Сега могат да говорят каквото си искат за Маруся Димова , но тя беше единствения безкористен човек , който не търпеше да гледа как се вършват безобразия около нея .

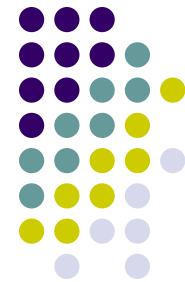
Започнах работа като възпитател в с. Баня.

Първият химн

- Трябваше да се напише химн на училището . Бяха ми определили да напиша музиката , а колежката Даниела Иванова текста. Така или иначе обработвахме текста колективно , написах последните два куплета , мелодията дойде , но нещо не беше като на химн , а като училищна песен. Една сутрин си казах: “ А бе Кресе, ти можеш да напишеш цялия химн – и текста , и музиката. Защо се мъчиш..”И така само за петнайсет минути всичко беше готово. Текста си дойде с мелодията :

Химн на ОУ “ Злати Д. Терзиев”с. Баня

- Училище благословенно
 - сред райска Сърнена гора ,
 - градиш в нас що е потребно , :2
 - за бъдещето на света .
 -
 - Към светлите ти класни стаи
 - кат волни птички ний летим
 - да учиме речта на мама , :2
 - речта на български език.
-
- Училище благословенно
 - сред райска Сърнена гора ,
 - ти си ни истински потребно , : 2
 - ти носиш светла бъднина.

На другия ден химна беше приет в училището

- Трябваше да намеря кой да го нотира и запише в студио. Като , че ли в такива моменти ти идват най- подходящите хора. Срегнах Милен Стоянов . Беше вече завършил народно пеене в Пловдивския университет. Уговорихме се .Записът беше готов след седмица.Така се сложи началото на музикалното ми творчество.След като ме наградиха със “Значка на Нова Загора”- послучай създаването на химна ,на 13 . 09 .2010 г. трябваше да си търся отново работа.
- В колектива в ОУ”Злати ДВ Динев “ с. Баня възникнаха конфликти .Трябваше някого да съкратят.Съкращението беше насочено към възпитателите. Накараха ме да премина в детската градина- в момента специализирах “ Учител по компютри – начален курс”. Не можех да завърша специализацията си. Необходимо ми беше да съм в системата на началния курс. Никой не се интересуваше. Да водя дела- знаех , че нямаше да издържа.Нито средства имах , нито връзки, нито време. Напуснах.

За една година съм учителка в ОУ “Христо Ботев “ с. Съдиево

- Прекрасен колектив, прекрасна директорка.
- Тук ще завърша специализацията си , ще напиша химна на училището и още три детски песни. Тук ще са и децата с които ще спечелим конкурса:” Все под знамето като рой да престъпяме” и ще оставим във фонда му златни стихове.

Химн на ОУ “Христо Ботев” с. Съдиево

Училище наше сред рай сътворено
на Тракия родна земя .
Запей в тази утрин обновено
със пълни от обич сърца.

Припев:2.
Огнище на знание , обич и сила –
Ти носиш на Ботев Духа.
Пребъдвай през всичките идни години
и нек да те слави Духът.

Училище на радостта обновено .
Училище на младостта .
Запей в тази утрин вдъхновено
Със пълни от обич сърца.

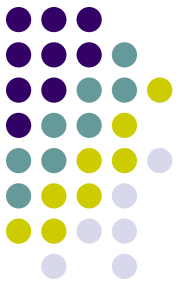
Припев:2

Какво щастие е да напишеш такъв химн!

Вдъхновен и изпълнен с младост и любов .
Търся кой да ми запише записа. След дълго
тичане и обещания, той не се осъществи.
Обадих се отново на Милен Стоянов. За
една седмица записа беше готов. Когато
го чух – бях на седмото небе. Моите
подаръци, моето богатство, моето странно
и неразбираемо за околните Аз, звънтеше
и пееше със звездната люлка на седмото
небе.

Когато подготвя книгата си с около 15- 18 песни

- Ноти и аранжирмент , текстове на химните ,песните –ще издам и това което пиша сега , ще бъде основата на новата ми книга. Монографията на поетичния ми път. Поезия- огъниво на моя живот!

След Съдиево отново се върнах за една учебна година в ОУ” Злати Динев”

- Въпреки тежката работа , която ми дадоха –все пак успях да напиша две прекрасни песни. Ето едната от тях:

- **Българка**
- 1.
- Люлка белолика ,
- люлка белоснежна -
- Мене е люляла , 2.
- песен ми е пяла .
- 2.
- Рой звездици ясни.
- Рой сестри прекрасни .
- По чело ми гяли 2.
- И коси развяли .
- 3.
- Вятър среброносен
- Песен в рог ми носил,
- Славей ми припявал- 2.
- Трели ми дарявал.
- 4.
- Слънце щом изгрее
- И сърце ми пее-
- Песента се лее 2.
- И душа ми грее.

Сега отново съм на борсата .

Но гледам напред. Все някъде ще има място и за мен. Подготвям дипломната си работа за защита на второ ПКС и не мисля за други неща. Пея в хор “Балкански”. Рисувам – както мога и колкото мога, пиша , творя , създавам , стремя се към красота.

Като е жив и здрав човек , все ще си намери подходящата дреха , но ако има хиляди дрехи , ала няма човек -колко ти струват всичките дрехи...